

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	5
I. RÉSZ: A NEVEIBEN FÖLTÁRULKOZÓ ISTEN	
Bevezetés az 1. részhez: Egység és többesség: Atya, Fiú és Szent Szellem	9
1. Elóhim	15
2. Jehova vagy Jahve	21
3. Ő, Aki gondot visel	27
4. Ő, Aki gyógyít	33
5. Ő, Aki a zászlónk	41
6. Ő, Aki a békességünk	47
7. Ő, Aki a pásztorunk	55
8. Ő, Aki az igazságunk	61
9. Ő, Aki ott van	67
II. RÉSZ: AMIKOR ISTEN „ÁLRUHÁT ÖLT”	
Bevezetés a 2. részhez: Miért használ Isten „álruhákat”?	75
10. Az ács fia	83
11. Gyerekek	91
12. Isten küldöttjei	97
13. Isten üldözött népe	103
III. RÉSZ: JÉZUS A KRISZTUS – A VÉGSŐ KIJELENTÉS ISTENRŐL	
Bevezetés a 3. részhez: Jézus természete és céljai	113
14. Csodálatos Tanácsadó	115
15. Békesség Fejedelme	119

16. Isten Igéje	125
17. Isten Báránya	131
18. A Júda törzséből való Oroszlán	137
19. Szabadító (Meváltó)	143
20. Krisztus vagy Messiás	149
21. Az Alfa és az Omega	155
22. A Fényes Hajnalcsillag	161
23. Királyok Királya és urak Ura	167
A SZERZŐRŐL	173

Előszó

A Bibliában mindenütt nagy jelentőségük van a neveknek – sokkal nagyobb, mint amekkorát általában jelen kultúránkban tulajdonítunk nekik. A Szentírásban szinte minden név különleges jelentéssel bír, különleges módon illik a viselőjére, és rámutat az illető személy természetére.

Erre a tényre világos példát találunk a három pátriárkánál Ábrahámnál, Izsáknál és Jákóbnál. Kettejük nevét, Ábrahámét és Jákóbét Isten változtatta meg. Ábrahám neve eredetileg Ábrám volt – a jelentése „felmagasztalt atya”, míg az Ábrahám névé „sokaság atyja”. Jákób nevét Izraelre változtatták, általában „mást kiszorító, kítúró”-ként értelmezik, míg az Izrael név vagy „Istennel uralkodó”-t, vagy „Istennel birkózó”-t jelent.

Mindkét esetben a névváltozás a pátriárkák életének egy válságos időszakában történt, és meghatározó hatással volt folyamatos jellemfejlődésükre, sorsuk beteljesítésére. Más szavakkal, a nevek a jellemmel és a sorssal állnak összefüggésben.

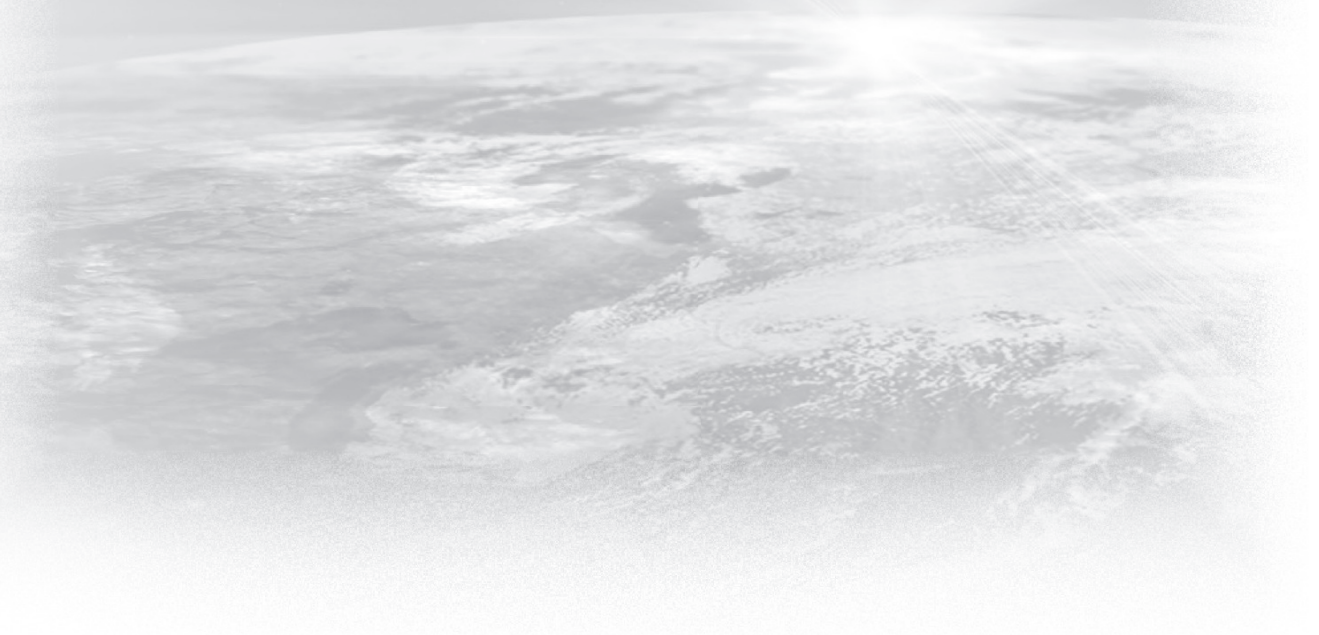
Fölmerülhet a kérdés: „Vajon Izsák neve miért nem változott meg?” Érdekes módon Izsák nevét Isten választotta, mielőtt megszületett. S minthogy Isten választotta, Izsák neve nem szorult rá, hogy megváltoztassák.

Ha az embereknek adott nevek ekkora jelentőséggel bírnak a Bibliában, akkor az Istennek tulajdonított neveknek még sokkal fontosabbnak kell lenniük. A következő fejezetekben megnézzük,

hogyan jelentetik ki Isten a neveiben, valamint azt is, hogy Isten miként „ölt álruhát”, és miképpen nyilatkoztatta ki magát a legteljesebb módon Jézus Krisztusban és a Jézus által viselt címekben.

I. RÉSZ

*A NEVEIBEN FÖLTÁRULKOZÓ
ISTEN*

Bevezetés az 1. részhez

Egység és többesség: Atya, Fiú és Szent Szellem

Isten egyik különleges vonása – ezt teljesen egyedi módon a Biblia jelent ki, egyetlen más könyvben vagy vallásban sem található meg – az egység és a többesség összekapcsolódása Isten természetében. Ezt a különlegességet tárja fel az *Elóhim* név, amelyet az 1. fejezetben részletesebben is tanulmányozni fogunk. Kifejezésteljes, hogy már a Biblia első versében előfordul. Mózes első könyvének első versében ezeket a szavakat találjuk:

Kezdetben teremtette Isten [Elóhim] az eget és a földet.

Az eredeti héberben ez a vers egyfajta nyelvtani ellentmondást tartalmaz. Az „Isten”, azaz *Elóhim* főnév többes számban áll, az azt megelőző „teremtette” ige viszont egyes számban. Tehát egy egyes számban szereplő igét követő többes számú főnevet találunk itt. Ez a látszólagos ellentmondás már magában hordozza az igazság magvát, amit a továbbiakban a Szentírás végig kibont.

Némiképp hasonló paradoxon van Mózes ötödik könyvének abban a híres versében is, amelyet a zsidóság *Smának* nevez. Többé-kevésbé ez Izrael doktrinális hitvallása:

Halld Izrael: „az Úr, a mi Istenünk, egy Úr!” (5Mózes 6:4)

Érdekes módon héberül csak négy szóra van szükség, hogy ezt mondjuk: „Az Úr, a mi Istenünk, egy Úr” Még érdekesebb, hogy a négy közül három többes számú alakban áll. Az egyetlen egyes számban szereplő szó az „egy”. Tehát az Istenről való kijelentésben itt is az egységnek és a többségnek ezt a paradoxonát látjuk összekapcsolódni.

Két szó az „egy”-re

Az összekapcsolódás megértéséhez tudni kell, hogy az „egy” kifejezésére két különböző héber szó létezik. Az egyik a *jáchid*, a másik az *echád*.

Jáchid: egyedülálló, egyetlen, páratlan

A *jáchid* szó jelentése: „abszolút speciális, egyedi – amiből nincs több”. Például az 1Mózes 22:2-ben az Úr ezt mondta Ábrahámnak: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz...” Az *egyetlenegy* itt a *jáchid*, mert csak egyetlenegy fiú született Ábrahám és Sára gyermekeként.

Egy másik példa a Zsoltárok 25:16, ahol a zsoltáros ezt írta: „árva és szegény vagyok”. Itt a héberben az „árva” a *jáchid*, jelentése: „teljesen magára hagyatott”.

Echád: több elem egysége

Másfelől a másik szó az „egy”-re az *echád*, amely több elem egységére utal. Ez a jelentés sok ószövetségi passzusban igen világos. Például az 1Mózes 2-ben a Szentírás Ádám és Éva házasságának természetét és egységét körvonalazza:

Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté. (1Mózes 2:24)

Itt az „egy” szó héberül az *echád*, azt fejezve ki, hogy a kettő egyesül, eggyé válik. Tehát az *echád* több különböző részt ír le vagy jelöl meg, amelyek egységet képeznek.

A 4Mózes 13-ban a Szentírás az izraelita kémekről mondja ezt, akik elmentek kikémleni az Ígéret Földjét:

Mikor pedig eljutottak Eskol völgyéig, lemetszettek ott egy szőlővesszőt egy [echád] szőlőfürttel, és ketten vitték azt rúdon; és a gránátalmákból és a fügekéből is szakasztottak. (4Mózes 13:24)

Itt a héber szövegben az „egy” az *echád*. Egy szőlőfürt volt, de sok szőlőszem alkotta.

A Bírak könyvében egy figyelemre méltó állításban találjuk meg újra a szót, amikor polgárháború dúlt Izrael törzsei között:

És összegyülekezett Izrael minden férfia a város ellen, mint egy [echád] ember, egyesülten. (Bírak 20:11)

Itt is az *echád* az „egy” szó. Sok ezer férfi volt ott, de egységet alkottak.

Ezékiel próféta egyik látomásában az Úr azt mondta neki, hogy vegyen két fadarabot, és nevezze el azokat Izrael két vezető törzsének neve után.

És te, embernek fia, végy magadnak fát, és írd ezt reá: „Júdái és Izrael fiaié, az ő társaié”; és végy egy másik fát, és írd ezt reá: „Józsefé, Efraim fája és az egész Izrael házáé, az ő társaié”. És tedd együvé azokat, egyiket a másikhoz egy fává, hogy eggyé [echád] legyenek kezekben. (Ezékiel 37:16,17)

Az „egy” szó itt is az *echád*, mégis kimondottan két fadarabot látunk eredetileg. Amikor egymáshoz illesztették azokat, olyan egységet alkottak, amit az „egy” szó ír le.